

به نشانه ی باور

مرحوم سید بن طاووس در کتاب فلاح السائل می نویسد:

جدم جناب ورام بن ابی فراس - که از کسانی است که به افعال او تأسی و اقتدا می شود - وصیت نمود که بعد از فوت او، نگینی عقیق که بر آن اسماء ائمه علیهم السلام نقش شده باشد در دهانش بگذارند. از این رو من هم بر نگینی از عقیق این کلمات را به صورت زیر نقش کردم و وصیت کردم که بعد از مرگم در دهانم بگذارند که ان شاء الله در قبرم جواب ملکین (و نشانی برای آنچه در دنیا به آن باور داشتم) بوده باشد.^۱

«اللَّهُ رَبِّي وَ مُحَمَّدٌ نَبِيِّ وَ عَلِيٌّ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ وَ عَلِيٌّ وَ مُحَمَّدٌ وَ جَعْفَرُ وَ مُوسَى وَ عَلِيٌّ وَ مُحَمَّدٌ وَ عَلِيٌّ وَ الْحَسَنُ وَ مُحَمَّدٌ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ، أُمَّتِي وَ وَسِيلَتِي»^۲

۱- نیک می دانیم که آنچه عامل رهایی بخش حقیقی در مراحل مختلف ورود به برزخ و عالم آخرت است، اعتقادات قلبی و مکنوناتی است که فرد، عمری را با آن سپری نموده است اما تاسی به اعمال ظاهری نیز براساس آنچه در دستورات آمده است موجب آمادگی و مراقبت بیشتر در دنیا و عنایات صاحبان شفاعت در گرفتاری های حین و بعد از مرگ است، انشاءالله.

۲- قَالَ السَّيِّدُ عَلِيُّ بْنُ طَاوُوسٍ رَحِمَهُ اللَّهُ فِي فَلَاحِ السَّائِلِ: كَانَ جَدِّي وَرَامُ بْنُ أَبِي فِرَاسٍ قَدَسَ اللَّهُ جَلَّ جَلَالُهُ رُوحَهُ، وَ هُوَ مِمَّنْ يُقْتَدَى بِفِعْلِهِ قَدْ أُوصِيَ أَنْ يُجْعَلَ فِي فَمِهِ بَعْدَ وَفَاتِهِ فَصٌّ عَقِيقِي عَلَيْهِ أَسْمَاءُ أُمَّتِهِ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ. فَنَقَشْتُ أَنَا فَصًّا عَقِيقًا عَلَيْهِ: «اللَّهُ رَبِّي وَ مُحَمَّدٌ نَبِيِّ وَ عَلِيٌّ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ وَ عَلِيٌّ وَ مُحَمَّدٌ وَ جَعْفَرُ وَ مُوسَى وَ عَلِيٌّ وَ مُحَمَّدٌ وَ عَلِيٌّ وَ الْحَسَنُ وَ مُحَمَّدٌ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ أُمَّتِي وَ وَسِيلَتِي» وَ أُوصِيْتُ أَنْ يُجْعَلَ فِي فَمِي بَعْدَ الْمَوْتِ لِيَكُونَ جَوَابَ الْمَلَكَيْنِ عِنْدَ الْمُسَاءَلَةِ فِي الْقَبْرِ سَهْلًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ.